„Ziezoo, jonge man! geef me nu maar een hand, dan zullen we zien dat we je vader vinden!"

Robby zei niets, maar hij hief zijn lieve kinderoogen op naar den vriendelijken man en nestelde zijn vuistje in diens groote hand. En zoo stapten ze samen het perron op.

De portier van het groote hospitaal zocht in de boeken naar Robert Natal, den vader van het kleine ventje, dat met zijn pet in de hand op de knie van den meneer zat te wachten.

„Robert Natal? niet te vinden! Maar wacht eens, hier heb ik Joseph Natal! Kan het die wezen?"

Robert vond dit verschil in naam van geen belang; hij hoorde den naam „Natal".

„Dat is hem, dat is vader!" zei hij trotsch.

De meneer kuste hem.

„Ik moet nu weg, Robert, maar over een paar uurtjes zal ik je komen halen, hoor! Portier, laat je den kleinen man niet ontsnappen?"

DE BEGRAFENIS VAN PÉGOUD.

Vrijdag 3 September is met groot militair eerbetoon het stoffelijk overschot teraardebesteld van den bekenden Franschen vliegenier Pégoud, die in een gevecht met een Duitscher gedood is. Vier Fransche generaals volgden de lijkkoets. Wij geven hierboven een foto van den stoet, het militair hospitaal te Belfort verlatende.

„Warempel niet, meneer!" antwoordde de man. Toen nam hij Robby bij de hand.

„Ga jij maar met me mee!"

Robert werd overgegeven aan een verpleegstertje, een jong meisje met een vroolijk gezichtje, 't welk Robert opperbest beviel.

„Wat vind ik jou aardig!" zei hij galant, toen ze stilhielden voor een der vele deuren.

Het meisje lachte zacht, toen legde ze den vinger op de lippen.

„Je mag niet veel praten binnen, hoor! Vader is héél ziek en moet stil blijven liggen!"

„Ja!" beloofde Robby, zijn mondje spitsend.

De deur werd opengeduwd, Robby snoof met zijn neusje en zette groote oogen op. Hij vergat dadelijk het verbod om te praten.

„Wat is het hier donker, vader!" zei hij hardop, bij de deur staan blijvend, „vin-je dat niet akelig, vader?"

Er kwam geen antwoord; Robby's hartje bonkte in zijn keel, maar hij was een dapper jongetje en liep op zijn teentjes naar het ledikant.

Hij zag een bleek gezicht met een grooten, zwarten baard, in de witte omlijsting van verband. De doorschijnende handen lagen roerloos op het dek.

Robert klauterde op den stoel die voor het bed stond en keek zwijgend naar het strakke gezicht. Toen ging zijn vingertje besluiteloos naar zijn mondje. „Jij bent vader niet!" zei hij zangerig.

De zieke opende zijn oogen en er gleed iets als een glimlach over zijn smartelijke trekken. Een van de witte handen strekte zich naar het kind uit.

„François!" fluisterde hij.

„Ik heet Robert Natal!" verbeterde Robert, niettemin de hand pakkend die hem toegestoken werd.

De zieke sloot de oogen weer.

„Och ja, natuurlijk!" zuchtte hij.

Robby keek hem nieuwsgierig aan; er gleed iets vochtigs van onder de donkere oogwimpers van den man en vloeide langzaam op het kussen.

De kleine Robert liet den eersten traan glijden, den tweeden en derden streek hij behoedzaam weg met één vingertje.

„Waarom huil je?" vroeg hij wijsgeerig, „om je moeder? of om je vrouw?" Ik denk wel dat vader ook om moeder zal huilen, want we weten niet waar hij is en daarom ziet hij ons nooit. Ik dacht dat jij vader was! Maar jij hebt een baard en vader niet!"

De hand van den man liet langzaam die van het kind los.

„Hou je niet van kleine jongens?" vroeg Robert. „Mijn vader wèl! Je mag me gerust een hand geven! Wil je misschien wat drinken?

Je kussen opschudden kan ik niet; ik probeerde het eens toen moeder ziek was, maar ik viel achterover omdat het kussen zoo zwaar was!"

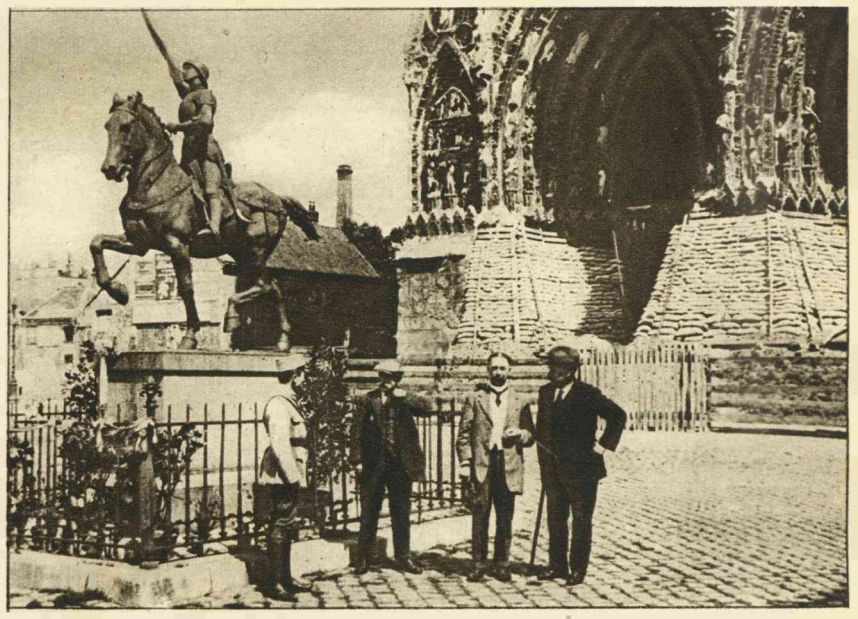
De schaduw van een glimlach vloog over het gelaat van den zieke.

De hand greep weer die van het kind en de oogen openden zich en zagen het kind vol aan.

TREKHONDEN IN HET FRANSCHE LEGER.

In navolging van andere landen, waar men den trekhond reeds lang in het leger heeft ingevoerd, gebruikt het corps Fransche Alpenjagers thans ook honden voor het voortbewegen van zijn mitrailleurs.

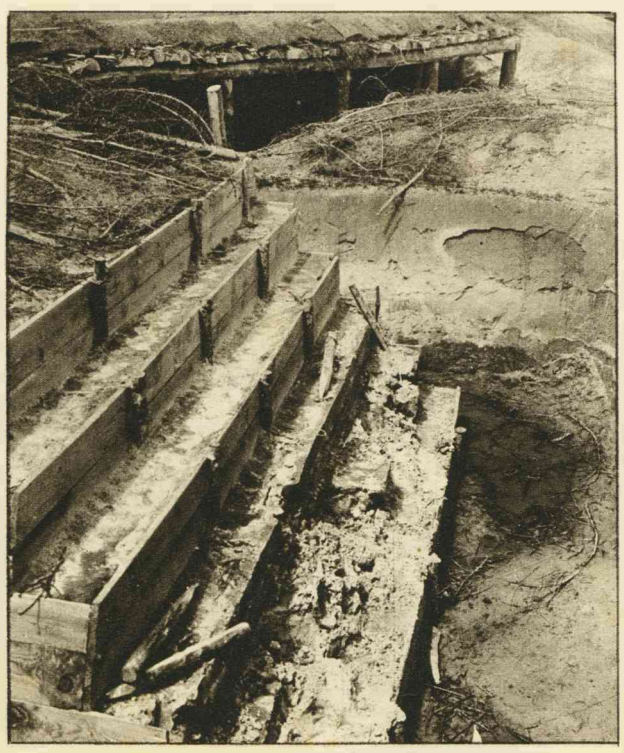
REIMS EN DE OORLOG.

Twee leiders van de Labour Party in Engeland met hun gids en tolk, gefotografeerd bij een bezoek aan Reims. Op de foto ziet men vóór de beschermde Kathedraal het bekende standbeeld van Jeanne d'Arc, dat ondanks de herhaalde beschieting van de stad nog zoo goed als onbeschadigd is.

DE REQUISITIES.

Duitsche soldaten in een der dorpen van Noord-België bezig met het vervoeren van gerequireerd graan. (*Ver. Fotobur.*)

EEN VERLATEN STELLING.

Een stevig ingerichte Russische stelling in de omgeving van Izbica, die de Duitschers stormenderhand genomen hebben.

DE VISITATIE AAN DE HOLLANDSCH-BELGISCHE GRENS.

De auto van de Amerikaansche commissie tot steun van de behoeftige Belgische bevolking, wordt door de Duitsche grenswacht aan de Hollandsch-Belgische grens onderzocht. (*V.F.B.*)